

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 283

בס"ד ערש"ק פרי מטו"מ (סערין) כ"ד תמוז תשס"ו

פאציציס יקריס - ציץ הפאציציס

עיקר הגלות הוא בעומק הרעת עד שלא יודעים להכריע שהבורא עולם מחדש בטובו בכל רגע את כל מעשה בראשית ומשנית על כל פרט ופרט, ומה הוא הרעת, החלק האלק ממעל שיש בכל אחד ואחד, כמו שאמרו חז"ל כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו.

תשעה כאב יום המוכן לפורעניות, אין אומרים בו תחנון משום שנאמר (איכה א) קרא עלי מועד, אמנם לפי האמת יום זה הוא יום של תקוה ומועד לעם ישראל, כי למה לבכות על מה שעבר, נמצא שעיצומו של ת"ב מיועד לתקוה של שמחה.

איכה ישבה בדר (איכה א, א). לא וזה שכינה מתוך ההיכל אע"פ שחבר, ומ"מ אין השכינה וזה מכותל המערבי, וזהו שירמיה מקונן איכה ישבה השכינה בדר ומצפה לנאולה.

אין מן הראוי להתאוות אל הנאולה בשביל לנוח ולראות טוב, רק לעבוד את ה' ובשביל כבוד שכינת עונו וכבוד אבינו שבשמים כי גדול צער השמים עד מקום שאין יד שכלנו מנעת.

לולי השבירה לא היה שום רע ושום חומרי... עיקר הבירור הוא להיות דבוק בהשי"ת בדחילו ורחימו המביאו ליראה, והיראה לאין, ואין הוא החכמה...

הקדושה מתבררת כל יום וכשתגמור להתברר יבא המשיח במהרה בימינו. הבירור נעשה ע"י תורה ומצוות, ועיקר הבירור הוא ע"י תפלה כי תפלה נקרא דברים העומדים ברומו של עולם והיא חיות העולמות.

בעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא (סוטה מט). והטעם מחמת שהם דורות שפלים ורחוקים מן השורש, והסימן לכל מה שאדם שפל במעלה הוא יותר מתגדל - וצריך לבקש מאד מלפני השי"ת שיעזרונו על זה, ובפרט בעת

אמירת 'אלקי נצור' באמרינו ונפשי כעפר לכל תהיה. **עיקר** הכפרה בבין המצרים היא בהתעוררות הלב להתחדשות המעשים ולפי התעוררות כל אחד ואחד כך גאולתו הפרטי.

שורש החרבן בא מתאות המלכות והשלטון, והתיקון לזה עול מלכות שמים ולהתרחק מכל שררה שיש עליה מתחרים אף אם חושב עצמו ראוי יותר ויעיל יותר.

כל רמיה השיגה בין המצרים (איכה א) בין המצרים השכינה בגלות, דומה למלך שיוצא לכפר שכל אחד יכול להתקרב אליו ולטעום מזיו השכינה, רק שיהי' בפשטות גמורה.

פרשת ממות, נקראת תמיד בבין המצרים, ללמדנו מהתרת נדרים שיש בכח מורה הדרך לתקן את שכבר קלקלו ואם הולכים לחכם מעלה אותם למעלה מהשפעת הנדר.

כל המתאכל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה. ירושלים נקרא ע"ש ירא שלם פירוש דסתם יראה הוא בחינת הביטול וההשתוממות, וכל המתאכל הקב"ה מטעימו מטעם ועונג השמחה שהיה מקמי השכינה ב"ה. (חנה אריאל)

נחפשה דרכינו ונחקרה (איכה ג). אחר שנעשה הכל כמישור בעיניו כי השמן לב העם צריך חיפוש וחקור שידע שחטא, ואז ישוב אליו יתברך שמו.

מפי עליון לא תצא הרעות והטוב (איכה ג). הרע אינו רק לבוש שהטוב מלוכש בו לפעמים, וכשהאדם זוכה חוזר הטוב ומתגלה אליו ע"ש.

ודע אלו המסעות שנגזרו על אדם וזרעו שיהיו משולחים ומתפורים בכל העולם והוא לטובה. כדי שיתפשט הקדושה בכל העולם לדעת את ה'. וזהו שכתוב "וישלחו ה' אלקים מגן עדן לעבד את האדמה" ולעבוד מלשון לעבדה ולשמרה.

יום ת"ב נקבע רח"ל בכיה לדורות יום אפל שבכל השנה כדאיאת בזה"ק (וישלח קט). שם"ה ימים נגד שם"ה גידין. מ' באב נוד גיד הנשה (פנס היסוד) וקדושת השבת מהפך החשכות לאור גדול, עי"ז נקל לאדם לעלות ממאפיל שפעל לעצמו במעשים גרועים, כמו בזמן מנחה דשב"ק מהפך הדין לרחמים, כן כל השב"ק חזון על ידי שהזמן עת דין כל השב"ק בחינת רעוא דרעוא.

(שפתי צדיק בשם החתום מלובלין)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

283
1

שיחת הרא"ש ז"ע"א אורז"ט סוכות תשל"א (אחור תולדה), נאמר ע"י הר"א.

לחיות את הקיצה - נעשה ונשמע

עצמו, ישאר בור ולא יצא ממנו כלום. נדרש מהאדם לחיות עם הסיבות ולקיים נעשה ונשמע ולא להרבות במחשבות יותר מדי. ייתכן מאד שרבו המחשבות האלו אינם רציניות ואינם אלא תוצאה מזה שרוצה לפרוק את עולו מעליו. כי באם המחשבות היו רציניות למה באותו הזמן שחושב על עצמו שהוא הגרוע ביותר אם אחד יאמר לו שהוא גנב ירצה להרגו נפש? ואיך יוסבר שבאותו זמן שמרשה לומר על עצמו שהוא גנב אינו מסוגל לשמוע ממישהו אחר שיאמר עליו אותו דבר? אין זה אלא השפעת הגלות שלא נותן לאדם להגיע לאמת הפנימי ולחיות עם הסיבות כראוי.

כל זמן שאנו בגלות קשה לנו לצאת מעצמנו ולחיות עם הסיבות בבחינת נעשה ונשמע ולכך אף שיש לכאורה שלום בית בין איש לאשתו בכל זאת אין השלום-בית מבוסס ויציב. כל אחד יודע בעצמו שאם השני יפגע בו משהו מן המשהו נתבער אש להבה בכעס נורא. אפילו שלפני רגע היה נראה שאחד מוכן ללכת במסירות נפש עבור השני. איך ניתן להסביר דבר והיפוכו בצורה כל כך קיצונית? אלא שהגלות גורם שלא מוכנים להיות נכנעים באמת ולחיות עם הסיבות - נעשה ונשמע. ולכך כל מחשבותינו מכוונות אל הסיפוק העצמי ולכך כאשר יש סיפוק עצמי במסירות הנפש יש מסירות נפש, וכאשר הסיפוק העצמי בפגיעה, בוערים באש הכעס עד כדי שבירת כל הכלים. כן בנתנית הצדקה כשיהיה לו סיפוק יתן צדקה אפילו למעלה מכדי יכולתו וכשיגיע נסיון לא יתן כלום. כל זה מפני שאין לו שייכות אל החיים הנצחיים ולא אל השלום-בית ולא אל הצדקה וכד'. כל השייכות שלו היא רק אל עצמו בלבד.

... כשרוצים לומר דבר מוסר וחזוק צריך האדם לכוון את דבוריו אל עצמו אף אם מטרתו להוכיח את השני, כי זה כבר אלפי שנות גלות שהאדם אינו מסוגל לשמוע מוסר ואם מישהו יאמר לו מוסר יחרה אפו עליו ולא ירצה לשמוע, לכן צריך האדם לכוון את דברי המוסר אל עצמו, וכאשר ישמע השני את דבריו אולי יאבה לחשוב שדברי המוסר שחברו או רבו מדבר על עצמו יכול להיות מכוון גם אלי ואולי יתעורר במדת מה מדברים אלו.

ניתן לראות אנשים שמדברים על עצמם את הגרוע ביותר, הם אומרים על עצמם שהם אנשים רעים שהם עלולים לרצוח נפש שהם מתרגזים על כל דבר קטן. הם אומרים שרואים את עצמם פוגמים בפגם היסוד בלי כל נכוונות לנסות ולהתאפק, וכן על זה הדרך. וכאשר מישהו יאמר להם איזה דבר מוסר ובקורת יחרה אפם ולא יוכלו לשמוע, איך כל זה קורה. האמת היא שכל מה שמוכן לומר על עצמו אינו נובע ממקור השפלות והכרת החטא אלא שיש לו סיפוק מזה, כמו שניתן לראות אנשים משועממים שלא עושים כלום, הם שרויים בתוך השממון הטבעי שלהם, מוזנחים, ממורמרים והסיפוק שלהם הוא זה שהם ממורמרים והם מלאים תלונות על הזולת. כך יש אנשים שפיתחו שיטה להיות בסיפוק מזה שמדברים על עצמם את הגרוע ביותר, ובזה נותנים לעצמם תחושה של שלווה שהם מכירים בשפלותם. הם אפילו מוכנים לומר על עצמם שהם משוגעים בעיקר שלא יצטרכו לעבוד על עצמם באמת שלא להשאר בור כמו שדה שאינה מעובדת כלל.

האדם עץ השדה ואם לא מעבדים את השדה, העץ אינו נותן פריו כן האדם אם לא יעבוד על

העולם.

בכל דור ודור היו יהודים שעבדו על עצמם להתפשטות הגשמי, כשתפקידם לחיות עם הסיבות השונות שאירעו אצלם, ואז הידיעה והבחירה נהיה אצלם סיבה דרך ההכרה שהם בבחינת ואנכי תולעת ולא איש (תהלים כב) ונחנו מה (שמות טז) וכד'. גדלותם היה שלא הראו בעצמם סימני מסירות נפש שמוסרים בעד הכלל והפרט. רק היו עסוקים בלראות את ה"אין מתום בבשרי מפני זעמך" (תהלים לח). וכיון שלא השאירו לעצמם שום רושם של מסירות נפש וכד' התאפשר להם להתחבר לסיבות וליחד שם י-ה ב-ה.

כשחטאו ישראל בעגל אמר הקב"ה למשה רד כי שחת עמך (שמות לב). מהיכן היה צריך משה לרדת? האדם שעובד על עצמו מגיע למדרגת אדם הראשון לפני חטא עץ הדעת, צדיקים אלו פוגשים אנשים שהם מלאים כאבים ונח להם בשמים להקל מעליהם הסבל כי לפי רוב בעולם של הצדיקים יכולים לקחת ממנו כאבו. מתוך האנשים שלוקחים מהם את הכאב יש כאלו שהתענוג שלהם (מזה שלקחו מהם את הכאב) הוא רק לאותו רגע כי אינם חושבים על הרגע הבא. ויש כאלו שמכניסים את עצמם בכל מהותם האנושי ועייזו שהבריאו את עצמם וגם הבריאו את הסובב אותם, הם חזרו להרגלי פרנסה בריאות ונחת וכו', רק שהשאירו לעצמם את הפחד מהמציאות. עייזו גרמו שהם מתעסקים בחיי היום יום פרנסה בשפע, בריאות ונחת ובכל זאת קיימת אצלם תחושה של קדושה כי אצל הצדיק עסק הפרנסה הוא בעצם תקון העולם שילוב י-ה ב-ה, והם קולטים תחושה זו.

האנשים אשר היו מלאים בכאבים והצדיק הקל מעליהם את הסבל רואים את הצדיק כאילו הוא זה שהביא להם את הישועה ושזכותו מגן עליו. עם כל היופי של הראיה עדיין נמצאים

איך ניתן לחיות עם הסיבות ולקיים נעשה ונשמע? הדרך לזה הוא פשוט. כאשר האדם יתבונן ויחשוב על המעשים הטובים שבכל זאת עשה. היו לו רגעים של מסירות נפש בשלום-בית, היו לו רגעים של התלהבות במעשי הצדקה. וגם פה ושם נעשה על ידו איזה פעולה וכו', על רקע המעשים האלו יחשוב הלא אני הגרוע ביותר בעולם ואיך בכל זאת נעשה על ידי איזה פעולה טובה, אין זה אלא מכח מסובב הסיבות הוא זה שסיבב את הסיבות, דהרי האדם מכיר את עצמו שלא יכול להיות שמכוחותיו העצמיים נתן סכום גדול ועשה פעולה כל כך יפה וכד', על ידי כך האדם מתחבר אל הסיבות ומגיע לבחינת נעשה ונשמע.

נמצא שהבחירה היא בהרגשה בשעה שעשה המעשה הטוב. אם הוא מחובר אל עצמו אינו מסוגל להשתחרר מהגלות המר הזה אבל אם הוא מוכן לבטל את עצמו אל הנותן ליעף כח או דרך המעשה הטוב הוא מתחבר אל מסובב הסיבות וחי עם הסיבה - נעשה ונשמע.

כאשר האדם חי עם הסיבות מסוגל להכיר את עצמו בהכרה אמיתית שלית לי מגרמי כלום ואז כאשר רואה פגם על הזולת אינו רואה את הזולת כלל רק את עצמו, ואת השני הוא רואה כסיבה מן השמים כדי שיראה את האמת של עצמו. וכן כאשר אחד פוגע בו, הפגיעה נגרמת בגלל שהניצוץ שלי נמצא שם, ומכיון שמטרת הפגישה היא כדי להעלות ביחד את הניצוץ וליחד י-ה ב-ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, למרות שמשימה זו נראית בלתי אפשרית. אבל כאשר ימלא תפקידו בשעה זו המשימה תושג. ומה תפקידו? להכיר את עצמו שהוא ביוצם חלק מהפגיעה (כלומר שגם הוא אשם בזה שחברו פוגע בו), וידבר אל עצמו דברי מוגור וחזוק. ואז יתחברו שני החלקים להיותם אחד ליחד שם י-ה ב-ה שהוא תיקון

המשך מעמי קודם

ברא משה באופן שהזרם החשמלי בו, העט כותבת על ידינו ובעצם זה לא אנחנו אלא הרבש"ע שבראנו ביכולת הגהוץ וביכולת הכתיבה. על כעין זה אמר רשב"י ראיתי בני עליה והם מועטים (סוכה מה). הצדיקים רוצים שכל אחד יגיע לשלוב י-ה ב-ה, כל אחד לפי דרגתו הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו. הלא אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו ולא תובעים ממנו להיות בדרגת משה רבינו ולא בדרגת בעל שם טוב. הרבי רבי זושא אמר שלא יענישו אותו שלא הייתי אא"ה. אני נדרש להיות בדרגה שלי שאני גוף ולקיים ע"י הגוף שלימות הבטול. לא דורשים מאתנו להיות מלאכים, אדרבה בזה שדוד המלך חשב שנדרש ממנו להיות מלאך. הטעות של דוד היתה דוקא בשעה שהגיע להיות כמו מלאך בזה ש-צרפה כליותי ולבי (תהלים כו). הרגתי את יצרי שנראה כאלו העמיד את עצמו בנסיון. ע"י נפילתו הביא דוד המלך להתעוררות תשובה לרבים להבין שכל נשימה ונשימה זה עבודה בכח הגוף. ומה היא כח הגוף? לחיות את ההוה וכשחי את ההוה יכול בנקל לחיות את הסיבה -

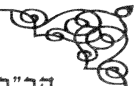
בסכנה גדולה כי כל נפילה של האדם יחזיר לו את הכאבים ויאלץ את הצדיק לרדת אליו כמו שנאמר על משה רבינו "לך רד כי שחת עמך". אבל היו צדיקים אמיתיים שחשבו על התכלית והסוף שהוא להגיע לאין סוף בבטול מוחלט ואז כשבא אליהם כאבים מכל צורה שהיא הרימו את האדם לאותו רגע והכניסו בו חיות אמיתי באופן כזה שלא יראו את הצדיק הגורם להתרוממות אלא שהחיות האמיתי הוא ממנו יתברך שמו ממש ושהצדיק אינו אלא סיבה שדרכו העביר את הקב"ה את החיות והרוממות. ע"י נח להתקשר לרבש"ע ולהגיע לבחינת אדם הראשון לפני חטא עץ הדעת.

הרא"ש זיע"א הפנה את דבריו אל שומעי השיחה ואמר: אנחנו לא הגענו לזה עד היום כי אנו מדברים על הצדיק ללא עבודה של הכרת העצמיות האמיתית. להיות כמו העט שכותבת, האם יכולה לומר אני כתבתי?! הרי ברור שהאדם בעט הוא הכותב, ולא העט וכן המגהץ האם יכול לומר אני גהצתי, הלא בלי זרם חשמלי, המגהץ בכלל לא יכול לגהץ, כך אנחנו אם לא יורימו בנו לא נעשה כלום. ה'

שהשמחה במעונם

הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יעקב עמית ומשפ' להולדת הנכד
הר"ר יהושע מלר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לאירוסיו הנכד
משפ' שניצור לאירוסיו הנכדה
הר"ר אהרן רובינפלד ומשפ' לאירוסיו הבן
הר"ר שרגא שניצור ומשפ' לאירוסיו הבת

יו"ל ע"י
משרכת החברותא
רח' שני 3
02-5829688 ☎
02-5325477 פקס
ת.ד. 5080
ירושלים 91050

